

Svajonų
ROMANAI

Aistra

OLIVIA GATES

Meilės įkaitė

9,79 Lt / 2013 gegužė – birželis

Zokaido didybė

Knygute.lt

Olivia Gates

MEILĖS ĮKAITĖ

Paskutinis trilogijos
Zohaido didybė
romanas

Versta iš Olivia Gates, To Touch a Sheikh, 2011
© Olivia Gates, 2011

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Ignė Norvaišaitė-Aleliūnienė, vertimas iš anglų
kalbos, 2013

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-645-0

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

Prologas

- Ar atleisi, Amdžadai?

Amdžadas Al Šalanas vos pajėgė žiūrėti į vyrą, išgriaudėjusį šį klausimą.

Tėvas - karalius - dunksojo virš jo pasipuošęs visomis regalijomis, atsakomybės išraižytame veide sustingo valdžios kaukė. Akyse liepsnodami maišėsi apmaudas ir įniršis, agonija ir pasibaisėjimas.

Išsiblaškęs Amdžado žvilgsnis nukrypo į brolius greta tėvo, į daugybę genčių atstovų, susirinkusių į erdvią ir didingą Dar Al Adl - Zohaido teisingumo - salę. Tėvo klausimui pašaipiai ataidint nuo šios garbingos patalpos arkų ir kupolų, veidai susiliejo į vientisą nekantrumo masę.

Ar atleisi?

Bet jis jau atleido tai, ko neatleistų kitas vyras.

Atleido savo nuotakai, kad į santuokinę lovą atėjo nebūdama skaisti. Nuramino baimę, patikino nepriekaištausiąs dėl to, ko pats negali suteikti. Svarbiausia tai, ką ji rinksis gyvenime tapusi žmona.

Paskui atleido sužinojęs, kad ji laukiasi kūdikio. Nuo buvusio meilužio.

Žmonės klysta. Neverta dėl klaidos nutraukti gyvybės ar santykių.

Amdžadas negalėjo jaustis išduotas. Ji – nepažįstamoji, kurią išsirinko, tiksliau, kurią jam parodė su... rimta rekomendacija tinkamų nuotakų sąrašė savaitę prieš vestuves. Karalystės, kuri valdoma susitarimais tarp genčių, kronprinco norai nebuvo svarbūs.

Tačiau ji tapo Amdžado žmona, turėjo būti vienintelė jo moteris. O kadangi jis negalėjo toliau gyventi vien dėl visų kitų patogumo, pasiryžo joje matyti tik tai, kas geriausia, duoti šiai moteriai tai, ką pats turi geriausio. Dėmesį sutelkė į tai, ką joje vertino, o viso kito nepaisė.

Už malonę ir užuojautą ji atsidėjo apgaule ir naikinimu.

– Amdžadai? – kimus tėvo kuždesys ragino atsakyti.

Atsakymų jis turėjo daug. Dėl nerimo, kai sumenkus apetitui delnai pradėjo dilgsėti, o blauzdas traukė mėšlungis. Persidirbimas, įtampa, išsekimas.

Kai pradėjo dar ir jausti pilve dieglius, grauž-

ti gerklę, o burnoje ėmė jausti tą siaubingą skonį, įtarė kitą priežastį. Dvasios ligą.

Protas gal ir susitaikė su padėtimi, bet sielą varstė mintis, kad santuoka prasidėjo nuo meilo, siekiant apsaugoti žmonos ir jos šeimos garbę, išlaikyti taiką, kurią užtikrino jų santuoka. Kad jos kūdikio jis galbūt nemylės taip, kaip to nusipelno kiekvienas nekaltas vaikas.

Tik tada, kai prasidėjo tikroji liga, iš kūno ištraukusi kiekvieną maisto kąsnį ir vandens lašą, kai nerimas pradėjo trikdyti psichiką, o luošinantys galvos skausmai – sveiką protą, jis slapta kreipėsi į karališkuosius gydytojus.

Šie sumišo. Simptomų nepaaiškino jokie tyrimai, išrašyti vaistai jų neslopino. Apėmus apatijai, kuri sumažino nuolatinę kančią, Amdžadui palengvėjo.

Tik kai po galvos svaigimo ir mieguistumo prasidėjo klejonės, abejonės virto įsitikinimu.

Kūną ėdė kažkas pragaištingo. Tyrimai nenustatė nieko viduje, tad tikriausiai tai kėlė kažkas išorėje.

Jis nepasitikėjo viskuo ir beveik visais. Išskyrus ją.

Kaip galėjo nepasitikėti žmona, apibėrusia jį dėkingumo ir užsimezgančios meilės ženklais?

Netvirtas žvilgsnis nukrypo į delnus, suglebusius ant kelių. Juose buvo išdavystės požymių. Baltų pusmenulių žymės ant nagų, tamsiai išmarginta oda.

Amdžadas suvirpėjo smogus prisiminimui. Kai apėmė suvokimas, kaip buvo nuodijamas.

Nuodų buvo rūpestingiausiuose poelgiuose ir mieliausiose dovanose. Drabužiuose, rankšluosčiuose, gardumynuose, vonios druskose, kvapiuosiuose aliejuose ir kituose dalykuose. Visi jie buvo smaragdo spalvos, kurią ji teigė dievinanti, mat tokios buvo Amdžado akys.

Visur buvo arseno.

Žmona jį žudė. Pamažu. Beveik neatsekamai.

Jai kone pavyko. Jis vos spėjo pašnibždomis pasakyti broliams, kuo įsitikinęs, ir paniro į komą. Pagaliau sužinoję, nuo ko gydyti, daktarai sugebėjo Amdžadą išgelbėti. Dėl pasirinktų gydymo būdų jis norėjo, kad jiems nebūtų pavykę.

Dabar čia stovėjo tėvas, prašydamas to, ko nužudyti mėginusios moters šeima pati nepajėgė. Atleidimo.

Išskydęs žvilgsnis vėl nuklydo į minią.

Vienoje pusėje skyrium stovėjo maldaujanti Salma. Greta – jos meilužis. Jos sąjungininkas.

Jūdviejų akyse po baime ir gėda švieste švietė viltis. Ne. Daugiau. Įsitikinimas. Kad Amdžadas atleis. Kaip atleido daugybę neatleistinų dalykų.

Jei atleistų, atsisakytų teisės paskirti bausmę, teismas priimtų sprendimą ją sušvelninti. Pasinaudodamas teise galėtų reikalauti atsiesti bet koku pavidalu ne tik tų, kurie nusi kaltimą įvykdė, bet ir tų, kuriems nusišypsojo nelaimė būti susijusiais kraujo ryšiais.

Žvilgsnis nukrypo į Salmą. Dabar, kai nebeapgaudinėjo savęs dėl to, kas jį trikdė, matė, kad virpanti moters atgaila tokia pat netikra, kokia buvo gimstanti jos meilė. Ji laikė Amdžadą silpnu kvailiu, kuriuo galima manipuliuoti, o paskui atsikratyti. Gailėjosi tik dėl to, kad nepavyko.

Amdžadą pervėrė suvokimas. Jai pavyko.

Jis miręs – viduje.

Užsimerkė susitaikydamas su jausmu, įsileisdamas jį.

– Amdžadai?

Nerimastingas tėvo balsas privertė atsimerkti.

Amdžadas įsivaizdavo, kas siautėja tėvo kūne jį regint. Broliai turėjo padėti jam apsireng-

ti, įstumti jį čia vežimėlyje. Matė, kaip siaubas dėl jo būklės perkreipia kiekvieną sutiktą veidą. Nualinti palaikai vyro, koks jis buvo tol, kol šešis mėnesius kaupęsi nuodai sunaikino kūną ir sielą.

Tik tėvas turėjo palaikyti taiką, nors ir muis-tėsi iš noro atkeršyti už pirmagimį. Broliai taip pat virė kerštu, bet turėjo paklusti tėvo spren-dimui.

Amdžadas pakėlė suglebusį kūną ant virpan-čių rankų, grūmėsi su silpnumu, reikalaujančiu pasiduoti. Vangiai mostelėjo, sustabdydamas į pagalbą skubančius šeimynykščius. Tie stovė-jo – tėvas atrodė tarsi jau netekęs sūnaus, o Haresas, Šachinas, Haidaras ir Džalalas – bro-lio.

Gali būti, kad taip ir nutiks.

Tačiau jei jis išgyvens, daugiau niekada ne-leis užuojautai lemti jo sprendimų, niekada neužmerks akių prieš trikdančią tiesą.

Daugiau niekada gerai apie kitus negalvos.

Sutelkė likusias jėgas į apnuodytus nervus, atsistojo ant nykstančių kojų ir atsisuko į mi-nią.

– Neatleisiu.

Gergždžiantį kuždesį pasitiko nuostabos ku-

pina tyla.

Visi tikėjosi, kad jis bus kilnus princas, visų naudai atsisakysiąs savo teisių.

Salma prapliupo raudoti. Jos motina apalpo. Tėvas meldė pasigailėti.

Ant Amdžado lūpų suvirpėjo ironija, kai nepaisydamas jų vaidybos nukreipė žvilgsnį į tuos, dėl kurių žaidimų vos nemirė. Jie atėjo ne tam, kad pareikštų paramą ir apmaudą, o tam, kad įsitikintų, jog tiek jų interesai, tiek patogi padėtis visuomenėje.

Amdžadas mostelėjo ranką plačiu lankstu, smiliumi rodydamas į juos visus.

- Niekada nė vienam jūsų neatleisiu. Niekada nepamiršiu. To, ką padarėte, to, kas esate. Verčiau melskitės, kad neišgyvenčiau. Jei liksiu gyvas, priversiu sumokėti. Ir nesivarginkite mėgindami manęs atsikratyti. Turėjote progą ir nepasinaudojote. Daugiau niekas negaus kitos galimybės.

Pirmas skyrius

Po aštuonerių metų

Marama Al Vaked pagaliau gaus progą priėti prie Pamišusio princo.

Bent taip pasaulyje vadinamas Amdžadas Al Šalanas.

Maramai šis vyras buvo geriausia, kas atsirado po šokoladinių saldainių.

Jau ketverius metus erzino ją tamsiu sodriu geidulingumu ir palikdavo trokšti daugiau. Bet šįkart užspeis jį į kampa.

Aha, kurgi ne. Užspeis į kampa tarp dešimčių smalsių kilmingųjų atviroje dykumoje. Vyrą, kuris toks slidus, kad net akylai saugomame kambaryje su vienomis durimis gali pradingti.

Kartą taip ir buvo per uždaras derybas, kuriose Marama dalyvavo kaip savo emyrato atstovė. Prasidėjus pompastiškoms kalboms Amdžadas nutaisė tą sonetų vertą šypsnį ir ištare: „Man jau nuobodu.“ Tada pradingo.

Draugai išvadino ją kvaile, kad išvis apie jį galvoja.

Aišku, jie sakė, Amdžadas – išskirtinis vyras, dėl kurio mylios spinduliu alpsta visos mote-

rys. Tačiau jis verčia ir gūžtis, nes šis vyras – beprotis, galintis sutrinti bet kurią jo galion patekusią moterį į miltus.

Marama tikino, kad jei taip būtų, jis būtų išnaudojęs moteris vieną po kitos. Neleisdamas niekam artintis tik įrodė iš tiesų esąs gailestingas ir sveiko proto.

Draugai suniekino jo paranojos priežastis, sakė, kad jau turėjęs pamiršti praeitį. Merginos manymu, niekas nepajėgtų atsigauti po tokio siaubingo dalyko, nebent nutiktų kas nors taip pat nuostabaus. Arba jei sutiktų moterį, galinčią įvertinti jo negailestingumą, nekreipiančią dėmesio į jo turtą ir galią ir matančią sužeistą sielą, po išore slypintį kilnų didvyrišką žmogų.

Marama gyveno dėl galimybės įrodyti, kad yra tokia moteris.

Tik prieš įgyvendindama tokį ambicingą troškimą turėjo priversti jį išbūti vienoje vietoje tiek, kad spėtų kaip reikiant pasikalbėti.

Neskaičiuojant vieno didingo nutikimo, Am-džadas skyrė jai vos kelias kandaus sąmojo akimirkas ir palikdavo besisvaidančią atkirčiais į tolstančią jo nugarą.

Bet ji tą įspūdingą žvėrį sutramdys, net jei tai bus paskutinis dalykas, kurį padarys. Visi

tie malonumai, kuriuos patirs galiausiai šį vyrą... paglosčiusi, verti kovos randų.

Pirmasis susigrūmimas tuoj prasidės.

GPS rodė, kad iki mūšio lauko, penkių mylių ilgio treko tarp kopų, jai liko vos kelios minutės. Tai Amdžado išrinkta vieta karališkosioms regiono žirgų lenktynėms. Kasmet Zohaidas šias lenktynes rengdavo paskutinę rudens dieną. Šįkart Amdžadas datą paankstino dėl neatidedamų įsipareigojimų.

Visi pasibaisėjo siūlymu lenktynes rengti vidurvasary. Atsakydamas Amdžadas išsiuntinėjo pašaičius laiškus; tik jis ir galėjo išsisukti, nes gavėjai – nesukalbami kilmingieji, kurių ego prilygsta padėčiai.

Marama matė savo tėvui skirtą laišką, skaičiuodama elegantiškai ir galingai išraitytas raides girdėjo galvoje tingų mirtiną balsą.

Ar jos tėvas baiminąsis būti saulėje, už išskirtinio prabangaus kokono sienų? Ar didelis tvirtas vyras bijąs prakaito, kai pats nėra lenktyniausias?

Visus laiškus jis tikriausiai pritaikė kiekvienam gavėjui. Jos tėvas ištis pernelyg atsargus dėl fizinės savo būklės, pernelyg aištingas dėl švaros. Nors to niekas nežinojo. Tėvas

suprato, kad šios savybės – galimas pašaipos šaltinis, todėl elgėsi priešingai. Bet Amdžadas Al Šalanas gebėjo nepriekaištingai perprasti žmones. Tai tik vienas iš begalybės ginklų, dėl kurių aukščiausio lygio finansų ir politikos pasaulyje jis buvo nesustabdomas.

Be abejo, visi pakluso jo norui. Atvykti liepė trečią valandą.

Buvo vidurdienis. Marama ką tik paskambino tėvui ir pranešė baigusi kelionę. Tas pasakė nerimaujant, kad ji keliavusi viena, kad palikusi palydą, kurią jis mėgino jai prikabinti. Ji patikino, kad palydovai ją pasivysią, kad mielai grįšianti su jais. Bet iš pradžių, dykumai dar nepavirtus žmonių mišku, kuriame jis galėtų pranykti, ji gaus laiko pabūti vienumoje su Amdžadu.

Marama atleido greičio paminą, kad artėdama pasidžiaugtų paskutinėmis akimirkomis. Pamažu ryškėjant vaizdui buvo tikra, kad pasimėgaus kiekviena didybės kruopelyte.

Ne, omenyje ji turėjo ne didingą dykumą su natūralią plynę supančiomis vilnijančiomis kopomis. Ji ir žydro dangaus skliautas, ištapytas švytinčiomis baltomis smilgelėmis, iš tiesų buvo šlovingi....